

NOTES

Ramkhamhaeng or Ramkamhaeng

(รามคำแหง หรือ รามกำแหง)

Upon having been familiar with writing system of Tai-speaking people in Southeast Asia and Southern China for some years, the writer has learned that the script of the Tai-speaking groups is much akin to one another. A good example of this claim will be found among Tai race in Lanna, Kentung, Yunnan, and Lan Xang, whose spoken language has common origin and reflects less Khmer influence.

As regards the central Thai, their language is more developed and more enriched by Khmer terms and another loanwords. Katanyoo Chuchuen (1982) said, "At least, there are about 2000 Khmer loanwords in both written and spoken language of the central Thai".¹ The aforesaid terms are mostly found in literature and official usage. The main reason behind this fact is that central Thailand was adjacent to the then more-civilized Khmer kingdom and eventually more influenced by Khmer culture than other Tai groups. The writer is of opinion that the invention of Thai script in 1283 by Ramkhamhaeng the Great is more or less influenced by, or modelled on Khmer script. But other Tai-speaking people, who were quite isolated from Khmer influence, adopted Pali script which is used by the Sinhalese for transmission and propagation of Theravada Buddhism. Pali script was later introduced, with the advent of Buddhism, to other Buddhist kingdoms of the Mon, Burmese, Lanna Thai, and Lao, respectively.

For the central Thai Khmer script still exercised its influence in religious studies and magical practices for hundreds of years though the Thai have had their own writing system as mentioned earlier.

The writer does not know if philologists, who deciphered Sukhothai steles, are aware that the Tai-speaking and others in Southeast Asian countries pronounce the same consonants differently in spite that they are derived, or developed from the same origin. Consequently, their scripts are varied in sound and number. Some groups abolished the characters that do not fit their tongue. For example, the Burmese have no S (ส) in their spoken language. When they adopted Pali terms with S initial, they replace it with Th as in "U Than" (นายสันต์), the former Secretary-General of UNO. It is a loanword from Pali, "santi or santa", meaning "peace or peaceful"

In order to point up a mistake the philologist has made in transliteration of Sukhothai king's name, "Ramkhamhaeng", the writer would first show difference in sound of particular alphabets made by the aforesaid peoples although their script is derived from the same origin as follows :

Script	Thai Equivalent	Pronunciation
Khmer	ก ข - ฅ - ฆ ง	กอ ขอ - โก - โฆ โง ²
Sinhalese	ก ข - ฅ - ฆ ง	กะ ขะ - กัะ - ฆะ งะ ³
Mon	ก ข - ฅ ฆ ง	กะ ขะ - เกี้ยะ - เขี้ยะ เงี้ยะ
Sukhothai	ก ข ฃ ค ฅ ฆ ง	กอ ขอ ฃอ คอ ฅอ ฆอ งอ
Lanna	ก ข ฃ ค ฅ ฆ ง	กะ ขะ ฆะ กัะ ฅะ ฆะ งะ

The above characters in italic ฅ (G) as indicated in Khmer, Sinhalese, Mon, and Lanna middle-class script, has guttural sound produced by back of tongue and palate. It sounds like ก (K), but not ฅ (Kháw) in modern Thai script.

According to the above mentioned alphabets, the Khmer, Sinhalese, and Mon, unlike Central Thai and Lanna Thai, have no consonant Khaw Khuad and Kháw khon (ข ฆวค และ ค คน), and they all pronounce Kháw Khwai (ค ควาย) like the sound of G as in "Go" or in "Gacchami" in Pali. But for the central Thai there is not any difference in sound of two Khaw (ค และ ฅ), and they retained both Khaw (ค) in their writing system until 1927 when Kháw Khon (including Khaw Khuad and some other letters) was abolished. After that, there was once a script reformation attempted by the government in 1942. For example, counterpart characters were cancelled. But reformed system did not last long ; it was abolished in 1944.⁵ Otherwise, the Thai would have got their writing system as practiced in some neighboring countries today.

Northern Thai people pronounce both characters Khaw quite differently, that is, Kháw Khwai sounds like Ga as in "อักษะในวันนี้คือเป็นวันดี".⁶ Kháw Khon (ค) is pronounced as common Khaw as in "เงินค้ำ, ค้ำคีน, คนเมือง". As regards Khaw Rakhang (ฆ), both central and northern Thai make no variance in sound from other Khaw, and it is rarely used in both writing system.

From above instance, it can be concluded that the sound made by central Thai of their own script is also influenced by Khmer system, that is, they do not say Ka, Kha etc. as other Thai groups do, but pronounce Kaw, Khaw (กอ, ขอ) instead. It shows that the Thai of Sukhothai adopted both consonants and sound system. The imitation of Khmer sound started to decline in Ayuthya period. At last they made no difference between sound of Kháw (ค) and Kháw (ฅ).

The Sinhalese, the Mon, the Khmer, and the Yuan pronounce Kháw Khwai (ค) equivalent to Ka in modern Thai way. In other words, there is no Kháw (ฅ) sound in the script adopted from India as in central and northern Thailand. As a result, the Thai have to invent it to fulfill all the sound they needed in their writing system.

Somchai Duenpen (สมชาย เตือนเพ็ญ), Sisachanalai Historical Park, Sukhothai province said that the tone of Sukhothai people is somewhat different from standard Thai or the Thai in capital city, that is, when they pronounce ll high-class consonants (ข ข ฉ ฐ ฎ ผ ฝ ส ศ ษ ห) it sounds like having tone mark ¹(เอก) as in “ลายสือไท” in Sukhothai stele.⁷ But for 9 middle-class consonants (ก จ ด ต ฎ ฏ บ ป อ) they always carry [±] (จัตวา) tone as Kin (กิน) for Kin (กิ้น) and so on. In northern Thailand they also have latent tonation, and in case they want no ([±]) tone, ร or ล will be put with the initial as ปรี stands for ปี่ ; เมืองพลัว for เมืองบัว, etc. ; or some consonants in low class will be used instead. For instance, โฟ is substituted for ไป ; “คลังศรีอยุธยา⁸ for กรุงศรีอยุธยา; พระธาน⁹ for ประทาน, which is commonly found in both Lanna and Sukhothai archaic writing system.

Likewise, when Ramkhamhaeng the Great inscribed his name “พระรามกำแหง” on Stele I, he might have met with the same problem and solved it by substituting ค in low class for ก in middle class in order to avoid [±] (จัตวา) sound. Thus, it comes “พระรามคัมแหง” because “คัมแหง” is not Sukhothai dialect, but Khmer-loanword “กัมแหง”¹⁰ or “คัมแหง” as in “พ่อกูจิ่งขึ้นชื่อกูชื่อพระรามคัมแหง”.¹¹ “Rām” (ราม) is Sukhothai (also northern Thai), meaning small as in “มีพิหารอันใหญ่ มีพิหารอันราม”¹² (There are big and small temples); “Gamhaeng” (คัมแหง) is a loanword of Khmer origin which is equivalent to modern Thai “กำแหง” (Kamhaeng) for the reason as mentioned earlier. It means “the Bold”.¹³ Consequently, “รวมคัมแหง” (Ramkhamhaeng) should be transliterated into “รวมกำแหง” meaning “the Small but Bold” or “เล็กพริกขี้หนู” in colloquial Thai, an honorific name which King Sri Indraditya conferred on his young, brave son who helped him fight against the Lord of Muang Chod. But “Ramkhamhaeng” (รามคัมแหง) as, so far, transliterated by linguistic experts does not convey any meaning. The late Chit Bhumisakdi (2527) also said that this name was given to some Sukhothai princes. It was later transmitted down to Ayuthya period, which is found in the Order of Knighthood (ดั่งที่ปรากฏในทำเนียบศักดิ์ดินนาทหารหัวเมือง พ.ศ. 1997) as in “พระรามกำแหง เจ้ากรมอาสาชาว”.¹⁴ And in the Bangkok period the name of Phra Ramkhamhaeng is also mentioned in Laos Chronicle saying, “ให้พระยาราชนิกูล พระยารามกำแหง พระยารองเมือง พระยาจันทบุรี ยกทัพมาทางเมืองพะตะบอง ขึ้นมาทางเมืองสุรินทร์ทัพหนึ่ง”.¹⁵ So far as documents are concerned, the term “คัมแหง” has been totally absent from modern Thai vocabulary.

Somma Premchit

Department of Sociology and Anthropology
Faculty of Social Sciences, Chiang Mai University, Chiang Mai 50002

REFERENCES :

1. กัตัญญ ชูชื่น, ภาษาเขมรในภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิชย์, 2525, หน้า 24.
2. ศาสตราจารย์กำธร สติรกุล, ลายสือไทย 700 ปี. กรุงเทพมหานคร : อรุณสภาลาดพร้าว, 2526, หน้า 34.
3. Abraham Mendis Gunasekara. Commarative Grammar of the Sinhalese Language. Maharagama : Saman Press, 1962, p. 5.
4. ศาสตราจารย์กำธร สติรกุล, เรื่องเดียวกัน, หน้า 36.
5. ศาสตราจารย์กำธร สติรกุล, เรื่องเดียวกัน, หน้า 75-140.
6. ศาสตราจารย์ ดร.อุดม รุ่งเรืองศรี, วรรณกรรมล้านนา. หน่วยส่งเสริมศิลปศึกษาและวัฒนธรรมล้านนา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (เอกสารโรเนียวเย็บเล่ม), 2526, หน้า 74.
7. จากการสัมภาษณ์ คุณสมชาย เดือนเพ็ญ ผู้ดูแลอุทยานประวัติศาสตร์ศรีสัชนาลัย เมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2530.
8. ตำนาน .15 ราชวงศ์ ผูก 7 (ไมโครฟิล์ม สถาบันวิจัยสังคม มช.), หน้า 7.
9. ตำนาน 15 ราชวงศ์ ผูกเดียวกัน, หน้า 75.
10. กัตัญญ ชูชื่น, อ้างแล้ว, หน้า 67.
11. ศิลปจารึกสุโขทัย หลักที่ 1 ด้านที่ 1 บรรทัดที่ 10.
12. ศิลปจารึกสุโขทัยหลักเดียวกัน.
13. จากการสัมภาษณ์อาจารย์ วิทยา ชูพันธ์ (นักภาษาศาสตร์มีชื่อคนหนึ่ง).ภาควิชารัฐศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
14. จิตร ภูมิศักดิ์, สังคมไทยลุ่มน้ำเจ้าพระยาก่อนสมัยศรีอยุธยา. (กทม : ดอกหญ้าการพิมพ์, 2527) หน้า 183-184.
15. Translated version (unpublished) of Laos Chronicle composed by มหาสิลา วีระวงส์, (Vientiane, 1953), p. 172.